

Громадсько-політичний діяч **Степан Витвицький (1884 –1965)** (13 березня – 135 років від дня народження президента Української Народної Республіки (УНР))

Степан Порфирович Витвицький гербу Сас (шляхетський герб, до якого належала більша частина руської (української) шляхти в Галичині) – 13 березня 1884, с. Угорники, Станіславський повіт, Королівство Галичини і Володимирії, Австро-Угорщина (тепер Коломийський район Івано-Франківської обл.) – 9 жовтня 1965, Нью-Йорк, США) – український політичний діяч, правник, журналіст, дипломат, член Української національно-демократичної партії (УНДП), 2-й Президент Української Народної Республіки (УНР) в екзилі (вигнанні) – (1954-1965). Уряд Української Народної Республіки в екзилі (на еміграції, у вигнанні); сукупність законодавчих та

виконавчих українських органів влади, які внаслідок більшовицької окупації УНР перебували спочатку частково (кінець 1919 року), а з кінця 1920 року цілком – поза межами УНР, на території Польщі в Тарнові (деякі установи в Ченстохові); згодом державні установи діяли в містах Варшава, Париж, Ваймар, Кісінген, Мюнхен, Філадельфія.

Навчався у Львівському і Віденському університетах. Під час навчання, крім юриспруденції, отримав всебічну освіту, був активним у культурному житті українського студентства. В 1906 році закінчив Віденський університет. У Відні обирався головою української громадської організації «Січ».

З початком Першої світової війни вступив до легіону Українських січових стрільців.

Степан Витвицький є одним з творців та учасників листопадового чину 1918 року. В результаті збройного повстання влада перейшла до рук українців. В новоствореному українському уряді Західноукраїнської народної республіки (ЗУНР) Витвицький зайняв посаду міністра закордонних справ. Як держаний секретар закордонних справ, своєю рукою підписував акт злуки **Української Народної Республіки (УНР) і Західноукраїнської народної республіки (ЗУНР).**

У квітні 1922 р. був у складі дипломатичної делегації ЗУНР на Міжнародній конференції в Генуї, на якій обговорювався статус Східної Галичини. Восени 1924 р. повернувся з еміграції до Дрогобича, відновив адвокатську діяльність; вів активну громадсько-політичну та культурно-просвітницьку діяльність (голова товариства «Просвіта» у Дрогобичі).

СТЕПАН ВИТВИЦЬКИЙ

В 1935–1939 рр. – посол (депутат) до польського Сейму, з 1938 року – заступник голови Українського національно - демократичного об'єднання

(УНДО). У 1935-39 роках був віце-бурмістром Дрогобича. Як адвокат, виступав захисником українського населення від переслідування з боку польського режиму.

В еміграції з 1945 року. Брав участь в організації Центрального представництва української еміграції в Німеччині (заступник голови) і створенні Української національної ради; від 1949 року — заступник голови виконавчого органу Української національної ради і керівник відділу закордонних справ, від 1951 року – представник виконавчого органу Української національної ради у США. З 1954 р. по 1965 р. – 2-й Президент УНР в екзилі.

Помер 19 жовтня 1965 р. у Нью-Йорку, похований на українському православному цвинтарі у Баунд-Бруку (штат Нью-Джерсі).

Таким чином Степан Витвицький відіграв дуже значну роль в процесах українського державотворення. Його ім'я назавжди вписане в історію українського народу.

Список літератури

Арсенич П. Наближав час волі : [про громадсько-політичного діяча уряду ЗУНР Степана Витвицького, уродж. с. Угорники Коломийського р-ну] / П. Арсенич // Галичина. – 1994. – 22 січ.

Богаченко М. Президент з Угорників в екзилі (1954-1965) / М. Богаченко // Коломийський вісник. – 1997. – 13 берез.

Войтенко О. Діяч Уряду ЗУНР / О. Войтенко // Галичина. – 1994. – 1 листоп.

Горинь В.І. Витвицький Степан // Енциклопедія історії України : у 10 т. Т. 1 : А — В / редкол.: В. А. Смолій (голова) та ін. ; Інститут історії України НАН України. – Київ: Наукова думка, 2003.— С. 515.

Підготувала Руслана Ониськів
провідний бібліограф